

er i stand til at tage imod nogen som helst former for kundskaber.

Jeg synes sådan set bare, man skal sige, at der jo vil ske en klar ændring. Og det hænger jo sammen med, at forligspartierne vælger at se mennesker først og fremmest som arbejdskraft, om ikke nu, så som kommende arbejdskraft. Det er også det, der gennemsyrrer regeringens uddannelsespolitik og i øvrigt også al anden politik hele vejen igennem. Det er lykkedes økonomerne at sælge det synspunkt, at det vigtigste er, at mennesker bliver hurtigt færdige med deres uddannelser og er på arbejdsmarkedet så lang tid som muligt. Det er det vigtigste, og det gennemsyrrer også den her lovgivning.

Det er vel også derfor, at forligspartierne, når det kommer til stykket, ikke er særlig bekymret for, at det at sætse på nogle statslige test, som også skal sendes ind til ministeriet, sådan at man kan følge med i, om tingene udvikler sig i den rigtige retning, kan skævvride undervisningen. For selvfølgelig vil man da lægge vægt på, at det, der kan måles, bliver godt. Det, der ikke kan måles, må man så se på, når man får tid til det. Og da vi også godt ved, at ikke alting kan måles, så får det, der kan, jo en betydning. Selvfølgelig kan man godt sige, at der under alle omstændigheder også skal tages højde for de andre ting, jeg siger bare, at jeg tror, at det får ganske alvorlige konsekvenser.

Kl. 13.40

Så er der spørgsmålet om udviklingsplaner. Det sælges jo på det grundsynspunkt, at man skal følge den enkelte elev tæt, man skal altså leve op til folkeskolelovens gamle krav om differentieret undervisning målrettet den enkelte elevs kundskaber osv. Spørgsmålet er så, om udviklingsplaner er den rette vej at gå. I hvert fald kan man konstatere, at det kræver nogle resourcer, der jo vil gå fra det, der handler om at give eleverne en differentieret undervisning i stedet for bare at få lagt en plan. Et eller andet sted kan man vel sige det på den måde, at ideen med udviklingsplaner, som skal tage udgangspunkt i det enkelte individ, vel kommer af den grundopfattelse, at vi skal have fleksible mennesker, som alle sammen er fleksible på nogenlunde samme måde, for det er jo den måde, arbejdsmarkedet har brug for, at man er fleksibel på.

Det er selvfølgelig også i virkeligheden et stort spørgsmål, om den her måde at tænke på i virkeligheden rammer de kvalifikationer, som fremtidens arbejdsmarked har brug for – altså, om de test af ting, man vælger at måle her, og

om det, at man målretter undervisningen snævert til det, betyder, at man får den fleksibilitet, de kompetencer osv., der måske allerede er brug for i dag på arbejdsmarkedet, men i hvert fald er brug for i fremtiden.

Under alle omstændigheder kan man sige, at hvis man har det udgangspunkt, at det faktisk er et stort problem, at folkeskolen ikke er god nok – og det mener jeg sådan set er rigtigt – skal der selvfølgelig gøres noget ved det. Det er selvfølgelig uacceptabelt, at der stadig, ligesom der vist nok altid har været, er omkring en femtedel af eleverne, som forlader skolen med forholdsvis begrænsede læse- og skrivekvalifikationer. Det er selvfølgelig et stort problem, og det er et langt større problem i dag, end det var for 20-30 år siden, hvor jeg selv forlod folkeskolen, og hvor der bestemt også var mange, der ikke havde lært at læse og skrive ret godt, på trods af at vi blev testet hele tiden.

Enhedslistens synspunkt er så, at det, der skal gøres noget ved, i virkeligheden er udgangspunktet. Der skal tages et andet udgangspunkt, hvor vi siger, at da alle elever givetvis har et stort ønske om at lære, så gælder det om at give dem de rette betingelser for at lære, og det handler også om at give eleverne nogle rettigheder. Vi vælger altså at tage udgangspunkt i elevens lyst til at lære og i at give eleverne nogle ordentlige rammer.

Det handler f.eks. om, at man har det fornødne antal undervisningstimer. Vi synes, at man i stedet for at gå ind og styre ved hjælp af testene skulle sige, at det faktisk bør være sådan, at eleverne har ret til at modtage mindst det timetal, som i dag gives som en vejledende norm; at man har ret til at være i klasser, der ikke er større, end at det faktisk er muligt for læreren at have en tæt kontakt til den enkelte elev; at der skal være mulighed for dobbeltlærere; at der skal være resourcer til et tæt samarbejde mellem hjem og skole; og at man skal sikre, at de midler, som afsættes til specialundervisning, faktisk også bliver brugt til det og ikke til alle mulige andre formål.

Det er vigtigt at fastholde, at lærerne ikke alene skal have en god uddannelse, når de starter som lærere – det er derfor, at læreruddannelsen, som er på dagsordenen lidt senere i dag, sådan er et særligt kapitel i tragedien om den danske folkeskoles udvikling – men også at de får efteruddannelse, hvilket selvfølgelig er af afgørende betydning, fordi det jo netop er det, der kan gø-